

VURIG

De vonk springt over,
maar kan hun liefde ook
blijven branden?

JENNIFER L. ARMENTROUT

Jennifer L. Armentrout

VURIG

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401907743
ISBN e-book 9789401907750
NUR 340

© 2016 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Scorched*
© Jennifer L. Armentrout.

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Mo Literary Agency te Amsterdam, in samenwerking met Taryn Fagerness Agency in de Verenigde Staten.

Vertaling Erica van Rijsewijk, TOTA
Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio
Omslagfoto istockphoto.com / Casarsa
Auteursfoto Vania

www.zomerenkeuning.nl
www.jenniferarmentrout.com

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

*Dit boek is voor jou, lezer,
omdat je dit verhaal mogelijk hebt gemaakt,
en voor iedereen die de duisterste momenten
van het leven te boven heeft weten te komen.*

Andrea

Dit moest echt wel het stomste zijn waar ik ooit serieus over heb nagedacht om aan mee te doen. Dat is geen geringe bekentenis, want ik heb in de tweeëntwintig jaar dat ik nu op aarde rondloop al heel wat stomme dingen gedaan. En dan bedoel ik écht heel wat.

Op de rijpe leeftijd van zes jaar stak ik een vork in de broodrooster van mijn vader toen mijn broodje daarin vastzat, al weet ik vrij zeker dat ik toen al besepte dat dat niet bijster slim was. Het draaide uit op een ritje naar de Eerste Hulp en vrijwel een hartverzakking voor die schat van een ouwe, die daarna weigerde nog op mij te passen. Vervolgens liet ik me er toen ik tien was door mijn oudere broer Broderick – die amper een jaar ouder is dan ik – van overtuigen dat het een heel cool idee was, en helemaal niet gevaarlijk, om vanaf het dak van de veranda in het zwembad daar beneden te springen. Ook dat betekende een ritje naar de Eerste Hulp, een gebroken been, en een zomer lang huisarrest voor Brody.

Weliswaar eindigden niet alle stomme dingen die ik deed in ziekenhuisbezoekjes, maar dat maakte ze nog niet minder stom. Toen ik veertien was, wist ik heel zeker dat ik wel met de auto van mijn ouders een blokje om kon rijden zonder dat ze dat ooit te weten zouden komen. Helaas vergat ik in alle opwindning van

iets verbodens doen om de garagedeur open te zetten en reed ik er dwars doorheen.

In hun glimmende nieuwe Mercedes.

Daarna kreeg ik verkering met Jonah Banks, de gevierde quarterback in het footballteam van de middelbare school, en dat klinkt weliswaar niet per se als iets verkeerd, maar hij had de indruk – en misschien heeft hij die nog steeds wel – dat de zon om de aarde heen draaide. En omdat iedereen dat deed, liet ik me door hem ontmaagden, en meteen wilde ik dat ik dat verrekte maagdenvlies kon laten teruggroeien, omdat het onhandige gefriemel achter in zijn truck en al dat zweten alle pijn en rarigheid zo níét waard waren geweest.

Ik begon ook te denken dat mijn beslissing om aan het begin van het nieuwe jaar van hoofdvak te wisselen, van voorbereidende geneeskunde naar een opleiding tot lerares, niet zo'n slimme keus was geweest, want godsamme, dan zou ik een eeuwigheid aan het studeren zijn en zou ik bij mijn afstuderen zulke torenhoge schulden hebben dat ik die van mijn levensdagen nooit zou kunnen afbetalen. Om nog maar te zwijgen over het feit dat mijn ouders nog steeds moesten bijkomen van mijn laatste reeks beslissingen, die ze niet per se goedkeurden. Ze waren allebei arts, geslaagde artsen, en Brody studeerde al medicijnen, om als het brave kind dat hij was de familietraditie voort te zetten.

Maar arts worden... Nou ja, zij hadden daarvoor gekozen. Ik niet. Toen Kyler, de vriend van mijn beste vriendin, vorig jaar van hoofdvak veranderde, had ik moed gevat om hetzelfde te doen. Niet dat ik dat ooit tegen hem zei. Of dat ik het tegen wie dan ook met zoveel woorden toef.

Maar goed, een van mijn laatste en grootste idiote beslissingen op het gebied van daten, en waarschijnlijk ook de pijnlijkste, was wel om me te laten inpakken door Tanner Hammond. Omdat ik echt, écht wel beter wist. Vanaf dag één zag ik Tanner voor wat hij was: de grootste player die er op twee benen rondliep. Ik was ten slotte opgegroeid met een broer die de aandachtsspanne had van een mug als het op meisjes aankwam. Tanner was geen haar beter.

De zak.

Maar ik zou nóg een dramatische verkeerde beslissing nemen, omdat ik, toen ik in Sydney Bells heldere blauwe ogen keek, geen nee kon zeggen tegen mijn beste vriendin.

Nou ja, ik kón het natuurlijk wel. Ik had heel vaak nee tegen haar gezegd, maar in deze situatie kon ik dat niet, omdat nee zeggen zou betekenen dat ik hier in mijn eentje zou blijven zitten, en van niets werd ik zo gek als van... nou ja, alleen zijn.

‘Alsjeblieft,’ zei ze, en ze klapte op en neer springend in haar kleine handjes, waarbij haar dikke zwarte paardenstaart op haar rug danste. Alles aan Syd was klein. Als ik naast haar stond, voelde ik me net Bigfoot – een roodharige Bigfoot. ‘Alsjeblieft. Het wordt hartstikke leuk, dat garandeer ik je. En het is de laatste keer voor ons allemaal dat we echt de tijd hebben om ertussenuit te gaan. De zomer is bijna voorbij. Kyler gaat diergeneeskunde studeren. Mijn studie zal straks al mijn tijd in beslag nemen.’

En ik zou maar wat lamlendig en nutteloos rond lopen te klooiën, terwijl ik nog steeds de colleges volgde als de loser die ik zou blijken te zijn.

Ik liet me neerzakken op het bed in het appartement dat ze nu deelde met Kyler en probeerde niet te denken aan alle onfatsoenlijke dingen die ze samen op voornoemd bed hadden uitgespookt. Of erbij stil te staan, zoals zo vaak, dat al mijn vrienden ofwel iemand hadden, ofwel doorstudeerden, ofwel aan hun carrière begonnen, terwijl er bij mij... niets veranderde.

Terwijl ik was vastgelopen.

Ook al veranderde ik telkens van gedachten over zo’n beetje alles, toch was ik nog steeds vastgelopen.

‘Maar het is een huisje in de bossen van West Virginia,’ zei ik, terwijl ik hinderlijke gedachten van me af schudde voordat ze dooretterden tot iets wat niet meer te negeren viel. ‘Daarmee begint zo ongeveer elke griezelfilm waar kannibalen in voorkomen.’

Syd kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Je had er geen problemen mee om mee te gaan naar het huisje in Snowshoe.’

‘Dat was omdat dát huisje in een toeristenstad lag, maar dit klinkt alsof het midden in de bergen ligt,’ verklaarde ik me nader. ‘En mag ik je er misschien aan herinneren wat er de laatste keer dat jij naar Snowshoe ging gebeurde? Je raakte ingesneeuwd en een of andere idioot viel je aan.’

‘Dat was een zeldzame samenloop van omstandigheden,’ hield ze koppig vol, wapperend met haar hand. Het had lang geduurd voordat ze over die gebeurtenis zo luchtig kon doen, maar het viel me wel op dat zij en Kyler voor dit reisje een ander huis hadden gehuurd, in plaats van weer naar dat van zijn familie te gaan. Ik was er eerlijk gezegd niet zeker van of Syd daar wel ooit weer naar zou terugkeren. ‘En het huis dat Kyler en ik hebben gehuurd ligt vlak bij Seneca Rocks, dus zo ver is het niet. De kans is klein dat je geitenverslindende monsters of aliens zult tegenkomen.’

Ik knorde als een varkentje. ‘Ik maak me meer zorgen om zwerftypes met zes vingers.’

Ze sloeg haar armen over haar borst over elkaar. ‘Andrea...’

Ik liet mijn adem ontsnappen en rolde met mijn ogen. ‘Oké, ik weet dat er geen zwerftypes met zes vingers rondlopen.’ Als ik eerlijk was, moest ik toegeven dat ik West Virginia elke keer dat ik er was geweest heel mooi had gevonden.

‘Het huis is echt geweldig en van alle gemakken voorzien. Het is groot: zes slaapkamers. Er zitten een hot tub en een zwembad bij.’ Ze liep naar de donkere kersenhouten commode en begon de armbanden die daarop lagen op kleur te rangschikken. De kleine dwaas. ‘Het wordt een paradijselijk weekje.’

Weifelend trok ik een wenkbrauw op. In mijn ogen bestond het paradijs uit relaxen op een eiland in de Cariben met een knots van een margarita in mijn hand, maar ach, wat wist ik ervan?

‘En het huis is zo groot dat je er niets van hoeft te merken dat Tanner er ook is,’ voegde ze er met een slinkse grijns over haar schouder aan toe. ‘Als je dat zou willen, tenminste. Maar je hóéft hem natuurlijk niet te negeren.’

‘Je moest hem wel meevragen, hè?’ Omdat ik behoefte had aan beweging stapte ik van het bed en beende langs haar heen naar de

badkamer – de belachelijk troepvrije badkamer met zijn donkerblauwe vloermatten en bijpassend wc-dekselovertrek. Jasses, stelletjes! Ik leunde tegen de wasbak en staarde in de spiegel. Bah. Mijn eyeliner probeerde contact te maken met mijn wangen. Waarom had Syd daar niets over gezegd?

‘Ik heb hem niet uitgenodigd,’ klonk haar stem vanuit de slaapkamer. ‘Dat heeft Kyler gedaan. Maar dat is geen probleem, toch? Ik dacht dat het tegenwoordig wel goed tussen jullie ging.’

Nadat ik met mijn vingers onder mijn ogen had geveegd, liet ik mijn handen met een zucht zakken op de koele rand van de porseleinen wasbak. ‘Dat we nú wel met elkaar overweg kunnen, betekent nog niet dat dat morgen of volgende week of over een uur nog steeds zo is. Hij is... Hij is zo veranderlijk als wat.’

Uit de slaapkamer kwam geen reactie.

Terwijl ik op mijn tenen ging staan, boog ik me naar de spiegel, en vloekte toen binnensmonds. Begon ik daar een puistje te krijgen op mijn kin? En niet zo’n kleintje ook. Ik tuitte mijn nude-keurige lippen. Wanneer zou mijn gezicht de fase van puistjes voorbij zijn? ‘En waarom zou Kyler hem eigenlijk meevragen? Tanner is net zo interessant als mijn wenkbrauwen epileëren. Nu we het daar toch over hebben...’ Ik liep bij de spiegel vandaan en trok mijn neus op. ‘Mijn wenkbrauwen lijken wel rupsen, Syd. Harige, borstelige rupsen.’

Syd schraapte haar keel. ‘Eh, Andrea...’

‘Nee, dat moet ik anders zeggen.’ Terwijl ik plat op mijn blote voeten ging staan, streek ik met mijn handen over mijn schouderlange krullen. Mijn haar had bij normaal licht een diepe goudbruine kleur en was buiten in de zon een stuk roder. Syd vond dat ik eruitzag als dat ouderwetse weesje Annie, want ik had ook de bijpassende sproeten. ‘Het zou een stuk interessanter zijn om de haren van mijn kin te plukken dan om een week met Tanner door te brengen. En waarom krijgen we eigenlijk haar op onze kin? Ach, laat ook maar. Jij hebt er waarschijnlijk wel een of andere logische verklaring voor, en ik wil op dit moment van logica helemaal niets weten.’

‘Andrea...’

‘Maar haren uittrekken, waar dan ook, zou minder pijnlijk zijn. God.’ Jazeker. Ik wond me flink op, zoals altijd als ik aan Tanner dacht. ‘Weet jij wat die achterlijke idioot tegen me zei nadat Kyler en jij me in het park in de steek hadden gelaten op de avond van het vuurwerk? En ik wil er niet eens naar gissen wat jullie daar samen achter die bomen uitspookten. Viezeriken,’ ging ik verder, en ik werd weer kwaad bij de herinnering aan wat Tanner toen had gezegd. ‘Hij zei tegen me dat ik te veel gezopen had. En dat zei hij met een biertje in zijn hand. Wat zijn dat voor idiote dubbele normen? Bovendien móét ik wel drinken, omdat ik hem anders een ram tegen zijn ballen zou geven.’

‘Lekker dan.’

Ik verstijfde, en mijn ogen werden groot toen ik een stem herkende die veel te zwaar was om die van Syd te zijn, tenzij ze al die tijd een groot geheim voor me had verzwegen. Ik kreeg twee roze bloesjes op mijn wangen terwijl ik me omkeerde naar de open badkamerdeur.

Dat was duidelijk Kyler's stem, en als hij thuis was, was de kans groot dat hij niet alleen was, wat betekende...

O, in godsnaam!

Met een knalrooie kop, die vast mooi bij mijn haar paste, overwoog ik even me achter het douchegordijn te verstoppen, maar dat was slap en zou pas echt raar zijn. Dus stiefelde ik de badkamer uit, en stond vervolgens met mijn mond vol tanden – meer dan erin pasten.

Kyler Quinn stond in de slaapkamer met één gespierde arm om Syds ranke schouders geslagen. Ze had een kleur op haar wangen, dus ging ik ervan uit dat hij haar zowel met zijn mond als met zijn handen eens stevig had begroet. Hij was echt een multitasker. Nu stond hij me toe te grijnzen als een kat die een hele doos met muizen heeft verslonden. Kyler was sexy. Met zijn rommelige bruine haar en prins-op-het-witte-paard-glimlach was hij de ideale match voor Sydney, die me in de verte deed denken aan een vleesgeworden Sneeuwwitje.

Sydney en Kyler? Bah, als ik hen zie krijg ik zin om te kotsen in alle kleuren van de regenboog, van het genre My Little Pony.

Hun hele verhaal was een soort sprookje waar kleine meisjes van dromen – waar ikzelf op een echt sneue manier nog steeds van droomde.

Ze waren samen opgegroeid en waren in feite hun leven lang al elkaars beste vrienden. Al die tijd waren ze stiekem verliefd op elkaar geweest, en vorig jaar, toen ze samen ingesneeuwd hadden gezeten in het huisje in Snowshoe, hadden ze eindelijk aan hun gevoelens toegegeven. Sindsdien waren ze samen, en ook al was ik niet zo'n klein beetje jaloers op hun liefde voor elkaar, toch was ik heel blij voor hen. Die twee verdienden hun happy end.

Maar de wandelende pik die tegen de deurpost geleund stond? Dat was een ander verhaal.

Mijn blik gleed naar Tanner Hammond. Hij was niet sexy. O, nee. 'Sexy' was te zwak uitgedrukt voor die hele een meter negentig sexappeal die was samengebald in welgevormde armen, strakke buikspieren en een brede borstkas, compleet met smalle heupen en een kontje waarop je in geen dagen uitgekeken raakte. Zijn heldere kristalblauwe ogen waren echte slaapkamerogen, altijd half geloken, slaperig en sensueel. Zijn gezicht zat bijna volmaakt in elkaar: hoge jukbeenderen en een onderlip die iets voller was dan de bovenlip, zijn neus een klein beetje scheef doordat hij lang voordat ik hem leerde kennen een keer gebroken was geweest.

Door de bank genomen zag ik liever dat mijn vriendjes wat meer haar hadden, maar bij hem was de look van opgeschoren aan de zijkant en bovenop kort volmaakt. Ooit, toen ik een keer... nou ja, dronken was, was ik op het geweldige idee gekomen om met mijn handpalm over zijn hoofd te wrijven. Waarschijnlijk alweer zo'n dom idee, maar ik wilde dolgraag weten hoe de prikkelige zachtheid van zijn haar zou aanvoelen.

Het had ont-zet-tend lekker gevoeld.

De eerste keer dat ik Tanner zag was in mijn overvolle klas Engels 101, en het kwijl had me toen uit de mond gedropen.

Uiteraard zag hij mij niet staan. Mijn hemel, Kyler en Syd dachten dat we elkaar pas de laatste twee jaar of zo hadden leren kennen. Maar daar klopt niets van. Ik wist al van Tanners bestaan sinds mijn eerste studiejaar. In dat jaar alleen al had hij in twee van mijn colleges gezeten en tot aan het eind van het voorjaarssemester was ik helemaal hoteldebotel van hem geweest.

Tanner trok een wenkbrauw op. 'Ik blijf het zeggen. Jij drinkt te veel.'

Terwijl ik scherp, prikkelend ademhaalde, balde ik mijn vuisten. 'Ik heb jou niet om je mening gevraagd, Dr. Phil.'

'Ik zeg alleen maar dat ik jou vaker heb zien kotsen dan ik in het griepseizoen naar de EHBO zou gaan,' voegde hij er droogjes aan toe.

De ader bij mijn slaap begon te kloppen toen Kyler zijn kin omlaag bracht en er niet goed in slaagde zijn glimlach te verbergen. 'O. Dus zo ongeveer even vaak als jij deze week allerlei loslopende chicks hebt geneukt?'

Zijn lippen plooiden zich in een halve glimlach – het soort glimlach dat geestverdovend sexy zou zijn geweest als ik niet zo veel zin had gehad die van zijn smoel te slaan. 'Dat kan wel ongeveer kloppen – nee, wacht. Er was waarschijnlijk één loslopende chick meer dan de keren dat jij hebt staan kotsen, als we dan toch de stand willen bijhouden.'

'Jongens...' mompelde Syd.

Mijn schouders spanden zich terwijl ik me al voorbereidde op een gigantische woordenstrijd. 'Dus dat betekent dat je waarschijnlijk dit weekend alleen al chlamydia én gonorrhoe hebt opgelopen?'

Hij trok één schouder op, terwijl hij me loom opnam. 'Misschien is die kans even groot als de kans dat jij de schoot van je date hebt ondergekotst.'

Hitte steeg op naar mijn wangen. Dat had ik inderdaad eerder gedaan. Eén keer. Was niet fijn. 'Wat dacht je hiervan? Waarom ga je niet fu...'

Tanner zette zich af tegen de muur en wendde zich tot Kyler

en Syd. ‘Gaaf zij mee naar het huisje? Want in dat geval moet ik mijn gifkit meenemen.’

Ik kon hem wel slaan. Echt. Mijn vuist tegen zijn zonnevlecht rrammen, precies op het moment dat hij inademde.

Syd, die haar best deed haar gezicht in de plooi te houden, keek naar mij. ‘Ik weet niet. Voordat jij binnenkwam probeerde ik haar over te halen, maar nu lijkt dat erg zonde van de tijd.’ Ze wierp Tanner een duistere blik toe.

Er verscheen een brede glimlach op zijn gezicht. ‘Klinkt goed.’ Hij gaf Kyler een klap op zijn schouder en maakte aanstalten terug de gang in te lopen. ‘Ik liep erover te denken om Brooke uit te nodigen.’

Mijn mond viel wagenwijd open. Brooke Page? Die blonde, rondborstige Brooke Page die een rekenmachientje nodig had om tot honderd te tellen?

‘Je nodigt Brooke níét uit,’ zei Syd met een zucht.

Tanner grinnikte. ‘Mandie dan?’

Kyler maakte een verstikt geluid.

Ik rolde met mijn ogen. Hij deed alleen maar dwaas. ‘Wat heb je toch een goede smaak als het om vrouwen gaat.’

Hij wierp een lange blik over zijn schouder en knipoogde. ‘Zij zijn tenminste geen van allen verwende rijke kleine krenge die zonder hulp van pappie niet eens hun eigen bankrekening kunnen beheren.’

‘Ik ben geen verwend rijk klein krenge!’ krijste ik, en Syd ontwaarde ineens iets heel interessants aan het plafond. Oké. Aangezien mijn ouders allebei heel succesvolle plastisch chirurgen waren, waren ze in goeden doen. Het appartement waar ik in woonde? Betaald door mam en pap. Net als zo’n beetje alles wat in dat appartement stond, en de auto – een oudere Lexus – waarin ik reed, maar dat ik uit een gegoed gezin kwam betekende nog niet dat ik ook verwend was. Mijn ouders vonden het de normaalste zaak van de wereld om me eraan te herinneren hoeveel zij voor me betaalden en hoe snel dat allemaal kon stoppen – ze lieten me zelf mijn opleiding betalen nu ik een ander hoofdvak had

gekozen, en de leningen stapelden zich op. ‘En anders dan Mandie en Brooke weet ik heus wel hoe ik mijn bankrekening moet beheren.’

‘Dat zeg jij,’ antwoordde hij, en hij liep de gang in.

Ik vloog achter hem aan, zonder aandacht te besteden aan de geërgerde geluiden die van Syd kwamen. ‘Wat nou? Tanner-man, wil je niet dat ik meega naar het huisje?’

‘Moet ik op die vraag echt nog antwoord geven, Andy?’ Hij stiefelde naar het keukentje.

Mijn lip krulde. Ik had een pesthekel aan die bijnaam. Die gaf me het gevoel of ik een kerel met vierkante schouders was... en ik had inderdaad nogal mannelijke schouders. Voordat ik antwoord kon geven, zei Tanner: ‘Het is vrijdagavond; zou je je niet inmiddels moeten hebben opgetut?’

‘Ha. Ha.’ Om eerlijk te zijn was ik inderdaad op dit uur op vrijdagavond meestal een beetje tipsy, maar Syd bleef vanavond thuis met Kyler en onze andere vrienden waren er niet.

Ik kan niet mee naar het huisje.

Zodra ik die gedachte voor mezelf had geformuleerd, verkrampte mijn maag van paniek en kreeg ik een droge keel. Als ik niet ging, zou ik hier... vastzitten. Dan zou ik alleen zijn. En als ik alleen was, zou ik alleen maar slapen en me... lamlendig voelen, en als ik niet sliep, zou ik de hele tijd lopen *na te denken*.

Soms liep dat nadenken niet goed af.

Ik moest mee naar het huisje.

Op de drempel van de keuken bleef ik staan en keek de gang door, naar waar Kyler en Syd nog zaten. ‘Wanneer zijn jullie van plan naar dat huisje toe te gaan?’

‘Volgende week.’ Syd kwam naar me toe, met haar haar los en in de war. Jezus. Die Kyler was wel een man die zijn kansen greep en die snel te werk ging. ‘We willen maandagmorgen vertrekken.’

‘Hmm.’ Ik keerde me naar Tanner en glimlachte liefjes. ‘Nou, omdat ik een verwend rijk klein kreng ben, hoef ik geen vrij te nemen van mijn werk. Ik heb volgende week vrij.’

Tanner haalde een biertje uit Kyler's koelkast. Nadat hij de dop

eraf had gedraaid, hield hij het naar me omhoog. Van de hals van het flesje sloegen flarden koude lucht af. ‘Nou, omdat ik geen drankprobleem heb, kan ik er hier wel eentje van nemen.’

‘Ik heb geen drankprobleem, eikel.’

Met zijn heup tegen het aanrecht geleund nam hij een lange, trage slok uit het flesje. Zijn halve grijns was weer op volle sterkte terug. ‘Weet je, ik heb altijd gehoord dat de eerste stap naar herstel eruit bestaat te accepteren dat je een probleem hebt.’

Ik zoog nogmaals lucht in mijn longen en voelde dat de vlammen me uitsloegen. Tanner en ik maakten het elkaar niet makkelijk, zoveel was wel duidelijk, maar om de een of andere idiote reden barstte er een brok onder in mijn keel uit elkaar en begonnen mijn ogen te branden terwijl ik toekeek hoe hij nog een slok nam. Er ontkiemde een opgelaten gevoel in mijn maag, dat uitgroeide tot een boom met alleen maar rot fruit eraan.

Ik had helemaal geen drankprobleem.

Tanner liet de fles zakken en op het moment dat onze blikken elkaar kruisten, verdween de grijns langzaam van zijn fraaie gezicht. Zijn wenkbrauwen bewogen naar elkaar toe terwijl zijn lippen vaneen gingen, en snel wendde ik me naar Sydney, en mijn stem klonk gênant hees toen ik zei: ‘Je kunt op me rekenen.’

Tanner

O, shit.

Ik zie Andrea teruglopen de woonkamer in, zonder dat haar heupen zo lekker deinen als anders. Niemand kan tijdens het lopen zo met haar kont draaien als Andrea, en dat die beweging nu ontbreekt zegt genoeg. Het normale wat-de-fuck-het-ook-geweest-moge-zijn tussen ons was verdergegaan dan mijn bedoeling was. Ongetwijfeld hadden mijn woorden haar pijnlijk getroffen, maar shit zeg, zo anders dan anders was het nou ook weer niet.

Mijn hand klemde zich strak om de hals van de fles. Ik had echt

Als dit boek een lijlfiel had, was het Katy Perry's 'Firework': *Baby you're a firework, come on, show 'em what you're worth.* Dat kost Andrea Walters veel moeite. Zij is al vanaf haar geboorte omringd door luxe, maar dat blijkt geen garantie voor geluk. Integendeel. Ze zit met zichzelf in de knoop en kan zich niet ten volle geven aan het leven. Niets wat zij doet is goed genoeg. Dat vindt niet alleen haar omgeving, ook zichzelf is verre van happy. Alleen Tanner, een vriend die haar meer dan leuk vindt, ziet haar voor wie ze écht is. Maar het kost Andrea heel veel moeite om daar zelf ook in te geloven.

'Sexy, romantisch, flirterig (...) Wederom een aanrader!'
– mariekevanwoesik.nl over *IJskoud*

Jennifer L. Armentrout is de bestsellerauteur van onder meer de populaire *Wacht op mij*-serie en van *IJskoud*, waarop *Vurig* een zijdelings vervolg is.

NUR 302

ISBN 978-9401907743

www.zomerenkeuning.nl

Z&K